

[O. Mathiasen.]

ver yderligere nyanskaffelser af krigsmateriel.

I den sidste uge, hvor ærede medlemmer af den høje regering og ikke så få af det høje tings medlemmer har været i Finland for at forsøge at redde stumperne af det nordiske samarbejde, har andre medlemmer af det høje ting været travlt optaget her på Christiansborg af forsøget på at hale et politisk økonomisk forlig i land. Det lykkedes som bekendt ikke, men disse ting vil der nok blive sagt en hel del om her i det høje ting i morgen, så det skal jeg lade ligge. Men der er et forhold, der har relation til den forespørgsel, der er stillet her i dag, og som jeg vil gøre et par korte bemærkninger om.

Så vidt jeg har forstået det, er grunden til de politiske forhandlingers sammenbrud i det væsentligste den, at regeringen ikke har kunnet tilbyde venstre og de konservative tilstrækkelig store besparelser på statsbudgettet. Regeringen har efter de oplysninger, man har fået bl. a. i pressen, tilbudt besparelser på omkring 185 mill. kr., og der nævnes f. eks. besparelser på vejudgifter på omkring 100 mill. kr., ca. 30 mill. kr. på DSBs budget for nyanlæg og rullende materiel og 10 mill. kr. på grundforbedringsarbejder, bare for at nævne et par af de ting, vi har i den civile samfundshusholdning. Men disse tilbudte besparelser har altså ikke været nok for oppositionen. Man kræver større nedskæringer.

Det forekommer mig unægtelig, at der er en højst mærkværdig mangel på konsekvens i de sparebestræbelser, som oppositionen går ind for og har stillet krav om. Samtidig med at man leder med lys og lygte for at finde frem til besparelser på statens budget, er der et stort område, som er fuldkommen tabu både for regeringen, de radikale medlemmer indbefattet, og for venstre og de konservative, nemlig alt, hvad der angår militæret. Ikke ét eneste simpelt ord fra den side om muligheden af at skære ned dér, hvor mulighederne ligger lige for, på det militære område. Her kunne man skære ned i 100 millionvis af kroner, noget, der virkelig kunne batte noget, noget, der måske i løbet af forholdsvis kort tid kunne rette hele den økonomiske status op, foruden at en sådan nedskæring eller fuld-

kommen likvidering af militæret, sådan som vi i mit parti kunne ønske det, kunne bringe en lang række andre goder med sig for dette lands befolkning. Men det er altså ikke her, venstre og de konservative vil sætte ind — tværtimod. De kræver stadig større beløb til militæret og til oprustningen. Man må undskylde mig, men jeg kan ikke se logikken og de store linjer i denne politik.

Jeg traf tilfældigvis i sidste uge en læge oppe i Nordjylland. Han havde sin uforgribelige mening om den politik, særlig den økonomiske, som regering og folketing fører, og han beklagede, at der, som han udtrykte sig, i hele den samling af nathuer, der befinder sig i regering og folketing, ikke er et eneste mandfolk, som vover at stå op og slå i bordet og sige nej og stop til den inflationspolitik, som truer med at ødelægge hele vor samfundsøkonomi. Jeg skænker vedkommende læge begrebet nathue og skal ikke optage en diskussion om det berettigede i at bruge et sådant udtryk om regeringens og folketingets medlemmer, men jeg vil gerne sige, at jeg kunne inderligt ønske, at der her i det høje ting også uden for socialistisk folkeparti, i regeringspartierne og i oppositionen, virkelig var et såkaldt mandfolk — et misvisende begreb i øvrigt — som havde mod til at stå op og slå i bordet og ikke som de ærede forespørgere i dag foreslå større bevillinger til anskaffelse af krigsmateriel og ikke som den højtærede forsvarsminister sige, at sådanne anskaffelser vil blive foretaget, men kræve en ny udenrigs- og militærpolitik, kræve hele militærsystemet likvideret og Danmark af-rustet.

Der var et virkelig fornøjeligt og forfriskende optræk til en sådan slåen i bordet forleden dag, da den gamle radikaler det ærede medlem hr. Aage Fogh i slutningen af sin tale her fra talerstolen den 15. marts fik luft for sin åbenbart i mange år indfrosne harme over den militære udvikling herhjemme, en udvikling, som det ærede medlem temmelig sikkert kun modvilligt er gået med til igennem mange år. Det ærede medlem sagde, at hvis der i statsministerens svartale lå en antydning af, at der ville komme væsentlig stigning i de militære udgifter, så ville det ærede medlem tage forbehold, og til den tid ville det ærede medlem ikke nøjes med at undlade at stemme.